

[Stein.]

Ordfører sig mod Den danske Landmandsbank og angreb denne i meget stærke Ord. Jeg skal med den højtærede Formands Tilladelse citere en enkelt Passus af denne Tale. Den lød saaledes:

„Landmandsbanken eksisterer i Dag i Kraft af den Offervilje og det Samfundssind, som dette Lands Borgere viste i en kritisk Situation, og naar dette er Landmandsbankens Basis, maa man nok spørge, med hvilken moralsk Ret denne Bank deltager i en politisk Aktion, som i saglig Henseende er uholdbar, og som desuden er blottet for Samfundssind.“

Ja, hvad er det, der siges her? Først udslynges der paa det løse en Paastand om, at dette er en politisk Aktion, en i saglig Henseende uholdbar Aktion, som er blottet for Samfundssind. Det er i sig selv en fornærmelig Udtalelse, en utilbørlig Udtalelse fra det høje Folketings Talerstol. Men hvad er det, man siger videre? Man siger til Landmandsbanken, at den i Dag eksisterer alene i Kraft af den Offervilje og det Samfundssind, som dette Lands Borgere viste i en kritisk Situation, og derfor har den at holde sig tilbage, derfor har den ikke Lov til at tale med, selv hvor det — som her — drejer sig om Forhold, der spiller stærkt ind paa det økonomiske Omraade.

Jeg tror at have Lov til at sige, at dette er en Utilbørlighed, dette at ville sige om en af Landets førende Banker, at den overhovedet ikke har Lov til at tale med, fordi den høje Rigsdag paa et givet Tidspunkt, i en vanskelig Periode, har givet en Haandsrækning til den, og fordi den danske Stat i Øjeblikket staar som Hovedaktionær i Den danske Landmandsbank. Det vil altsaa sige, at man fra det største Regeringspartis Side mener, at selve den Omstændighed, at Staten har været med til at genrejse Landmandsbanken, skal berøve den Retten til at tale med og skal give den en Vasalstilling. Jeg skal ikke uddybe dette nærmere. Den Tankegang, der her kommer til Orde, stempler efter mit Skøn sig selv, og hele denne Optræden er Udtryk for en Mangel paa Forstaaelse af — jeg kan næsten sige en underlig fjendtlig Indstilling over for — Erhvervenes Institutioner, en Indstilling, som man desværre ikke saa sjældent møder. Naar jeg har fremdraget det her, er det, fordi denne Indstilling i sig selv er skadelig, skadelig for Samarbejdet, navnlig i Tider som disse, det nødvendige Samarbejde imellem Regeringsmyndighederne paa den ene Side og Erhvervene paa den anden, og

den er i det videre Forløb skadelig for Landet.

Det samme gælder de Toner, der i de sidste Dage har lydt fra det andet høje Ting. For et Par Dage siden erklærede den højtærede Statsminister, at man maatte være forberedt paa en Indskrænkning af Arbejdstiden i de maskinelle Virksomheder og paa den dermed følgende Kontrol. Og den socialdemokratiske Finansordfører, Hr. Hartvig Frisch, ringede, som det allerede er sagt gentagne Gange, med Dødsklokkerne over den private Ejendomsret. Tror man, at man fremmer Produktionen, at man bekæmper Arbejdsløsheden ved at indskrænke Arbejdstiden? Jeg tror det ikke. Man kan naturligvis eksperimentere med dette, som man har eksperimenteret med saa meget andet; men det er Samfundet, der til syvende og sidst kommer til at betale Omkostningerne. Og tror man, at det virker opmuntrende, at det virker stimulerende paa Erhvervene, at man fremsætter Trusler mod den private Ejendomsret? Jeg tror det ikke. Det siger kun, at Socialdemokratiet, trods al paastaaet Borgerlighed, ikke har glemt sin revolutionære Indstilling. Det siger kun, hvad man kan vente sig, hvis Befolkningen gennem Tilslutning til den nye Grundlov virkelig skulde give Socialdemokratiet hele Magten.

Hvis man fra den høje Regerings Side for Alvor ønsker at bringe Forholdene ud over de Vanskeligheder, som nu engang er til Stede, saa maa man skifte Signaler. Saa er der kun en eneste Vej at gaa, og det er den at give Erhvervene den større Frihed, som man i Øjeblikket trygt kan give dem netop i Ly af den Valutareserve, som er skabt, og tillige give dem den større Tryghed, som den høje Regerings hele økonomiske Politik hidtil har hindret en Fæstnelse af, give dem den Frihed og den Tryghed, som er nødvendig, hvis man overhovedet skal kunne disponere, og hvis der skal blive Mulighed for en Udvidelse af Produktionen og alt Virksomhedsarbejde i dette Land.

Gunnar Fog-Petersen: Det foreliggende Forslag til Finanslov for Finansaaret 1939—40 kan jeg anbefale til Vedtagelse.

Det kan jo ikke nægtes, at det efterhaanden er et meget stort Budget, den danske Stat er kommet op paa, og mange Mennesker spekulerer over, om det vil være muligt at formindske det. Men samtidig med at Krav herom fremsættes fra baade den ene og den anden Side, lyder fra de